

amb cadenes. He corregut per a atrapar-los i rescatar-los-hi aquell pot d'amor, pero en va: un mur de ombres, idèntiques a la meua ombra m'ho han impedit, no m'han deixat passar per molt que he cridat i picat de punys que cada vegada tocaven la buidor.

Testimoni impotent del meu martiri, he vist que han pujat damunt del pedestal dos d'aquells malignes avorts, diferenciats dels altres pel casc lluent i platejat, en forma d'una bala. i per les dues ales, com de mosca, llarguïssimes, que els creixien a l'espatlla.

Un d'ells ha agafat un fuet de couro trenat i després de fer-lo xiular a l'aire, l'han descarregat amb totes les seves forces tres vegades sobre el meu pobre cor.

He sentit un dolor immens que em lacerava i no he pogut resistir: he gemegat, he plorat i la meua gorja ha llençat a l'espai sord un bram de mal, de ràbia i de impotència.

(Dijous 20 setembre)

Fins a demà passat no podré anar-los a cercar. Un cop a l'estació la policia no m'ha pogut estendre el permís de sortida fins el dissabte, dia 22 a les 8 del matí. Totes les plaçes eren plenes i per més que he pregat, allargat diners i amenaçat, ningú m'ha volgut fer el canvi. També són gent com jo que van a la trobada dels seus. Es una llàstima, car demà a la tarda ja hauríem pogut estar de tornada..... Tant es ganes que tinc d'abraçar-los.

(Divendres 21 setembre)

I no podré fer-ho mai més.

Aquest vespre he rebut la nova en forma de telegrama: Un avió ha deixat caure unes bombes al casal dels cims i han mort tots tres. Les demés família s'ha salvat.

DEU!!!!, què ha fet aquesta gent?.....són?.....
uns assassins que cremen i maten pel gust de matar i cremar?
....jo tal vegada uns pobres a qui la nova del fi de la guerra els ha estat comunicada massa tard?